

„Hier sta ik in mijn bloemen” jubelt het eerst van alle nederlandsche steden het aloude Haarlem; want wanneer elders nog valig zijn de velden, wanneer de bloesemboomen nog zijn te tellen, dan golven om de fiere stad de breede bollenvelden gelijk onmetelijke plooiën van een overrijk vorstinne-gewaad.

„Er komt een vloed van kruiig zoet aroom”, dat stroomt van de hyacinthen en wanneer de lucht verzadigd is geworden van dien geur, dan gaan de tulpen haar schitterkleedij ten toon spreiden. Op de velden fonkelen in 't zonlicht duizenden en nogeens duizenden edelsteenen, zooals geen vorst in 't Oosten er vergaären kon. Purper gloeit naast zengend vlammegeel, het zacht opaal ligt vreedzaam tusschen doorschijnend rozenrood; dartzel bonte velden paren zich aan breede tapijten van hel purper, dat opvlamt tusschen de teedergroene, wijde weien.

En al die pracht in een stil, vredig landschap, niet opstrevend, maar eer zich klein houdend onder het wolkenveld, dat gevaarten drijvend doorjagen, als bang voor den fellen wind, die er ons nu en dan aan herinnert hoe dichtbij in afstand de zee en hoe na nog in tijd de winter is. Heel nederig, heel bescheiden, tusschen de juweelen der jonge Lente, wenken torentjes maar even naar den hemel, gelijk een vader, die wel weet dat hij aanstonds zal worden gehoorzaamd, als hij door één vingerbeweging zijn kinderen gelast hun gebed op te zeggen. Want het moet den geloovige niet moeilijk vallen hier te bidden in allen ootmoed. Hij kan zich voorstellen neder te knielen op het overheerlijk tapijt, dat afhangt over de treden van Gods troon.

Nu denk ik aan een klein kerkje, mooi begroeid met glanzend klimop, dat de armoede der oude muren bedekt met den mantel der liefderijke Natuur. Om het kerkje, een doodenhof, ook zóó schuchter klein, dat de afgestorvenen daar moeten rusten in vollen vrede en volmaakte nederigheid. Het klokje klept. Een begrafenisstoet schaart zich om een groeve. Aan den voet van het kerkhof geuren wuivende narcissen, spreiden zich breed uit de juichende tulpenvelden..... Hun, die den doode begraven, moet het zijn als brachten zij hem zóó in het Paradijs. Hier ligt hij in zijn bloemen, in zijn bloemen!

Op het flonkerend, lichte wiel, snel ik verder en verder, nieuwe pracht tegemoet, denkend aan alles wat in verband staat met die bloemen en haar cultuur. Want ik ondernam ditmaal mijn tochtje voor U, als reporter. We zullen zoo aanstonds samen binnengaan bij een gastvrij man en deze wil ons het een en ander vertellen van de wijze, waarop al die heerlijkheid wordt gekweekt. Doch, al moet zijn les wat prozaïsch wezen, onzen indruk zal hij niet verstoren; want hij heeft de bloemen lief als kinderen, niet uitsluitend als handelsartikel. Een goede kweeker is vóór alle dingen gevoelsmensch.

De bloem is de eerste weelde der kinderen, de eenige mooie weelde van arme menschen, de lieveling der oudjes en de feestgenoot der vorsten. Maar wat heeft men, lang, al het mogelijke gedaan om haar leelijk te maken! Wat heeft men al gedrochten gekweekt! Ja, doch wij zijn wreed voor onze lieve-